

CÁC CON HÃY Ở LẠI TRONG TÌNH YÊU CỦA THẦY!

... Nhân Ngày Thế Giới Cầu Cho Ơn Gọi, tôi nhớ lại ý hướng đầu tiên vào ngày tôi thụ phong Linh Mục. Tôi xin thêu câu **"Này Con là Nữ Tỳ Thiên Chúa"** bằng tiếng la tinh trên dây stola của tôi. Nhưng tôi không mấy dễ nhớ đến điều ấy. Để một Linh Mục sống đúng tư cách Linh Mục, cần phải có ơn thánh Chúa và lời cầu nguyện của các tín hữu. Với danh xưng là người của Chúa, tôi sống trong tình yêu dồi dào của THIÊN CHÚA và của con người. Vì thế tôi sẽ sống sao cho xứng với tình yêu này. Tôi sẽ cầu nguyện và sẽ luôn luôn phục vụ như tôi tớ.

Khi còn là học sinh tiểu học và làm chú giúp lễ, tôi thường ao ước trở thành Linh Mục. Năm 1997 tôi được nhận vào chủng viện và 10 năm sau tôi thụ phong Linh Mục.

Khi hồi tưởng quãng thời gian 10 năm ấy, trước tiên tôi nhớ đến những kỷ niệm thật đẹp của chủng sinh. Một cuộc sống chung khác thường với chuông rung thức giấc, cảm giác hài lòng sau khi quét dọn phòng ốc, nghỉ giải lao lúc làm việc, rồi những giờ trò chuyện vui đùa cũng như những lúc giữ thinh lặng tuyệt đối. Tất cả những giây phút ấy tạo nên một hình ảnh hạnh phúc, bởi vì đó là một cuộc sống thật giản dị.

Trong thời gian học thần học tôi thường khổ sở vì thấy khoảng cách quá lớn giữa Phúc Âm và thực tại. Rồi tôi cảm thấy đau lòng vì nhận ra những mỏng giòn và những yếu đuối của tôi. Đôi khi trong nước mắt, đôi lúc trong tiếng cười, tôi nồng nhiệt tìm kiếm THIÊN CHÚA. Tôi sống cái chờ đợi và sợ hãi trở thành Linh Mục, lo âu và do dự về ơn gọi, rồi đến lúc quyết định chung kết. Tôi nghĩ rằng những điều vừa nói sẽ là lương thực hữu ích cho cuộc sống tương lai của tôi.

Trong vòng 10 năm trải qua với tư cách chủng sinh, quả thật tôi có rất nhiều bồn chồn và nghi ngờ trên hành trình tiến đến thiên chức Linh Mục. Tôi lo lắng tự hỏi liệu mình có kiên trì trên đường đi không? Liệu mình có khả năng sống đúng tư cách Linh Mục không? Thịnh thoảng tôi ưa thích làm một cái gì khác kìa. Nhiều khi tôi lại muốn trốn khỏi chủng viện. Nhưng cứ mỗi lần như thế, người điều khiển lại không phải là tôi, mà là THIÊN CHÚA, Đấng là CHA. Tôi liền phủ phục trước Người và khóc, bởi vì, Người kéo tôi. Rồi tôi lại cảm nhận có nhiều người cầu nguyện cho tôi và làm nhiều hy sinh cho tôi.

Vào thời kỳ ấy, tôi nghĩ mình chấp nhận ơn gọi theo ý tôi và nhờ sự kiên trì của tôi, nhưng bây giờ thì tôi xin thú nhận rằng ơn gọi không phải là chọn lựa của riêng tôi mà chỉ thuần túy là ơn thánh Chúa. Đặc

biệt hơn nữa, vào thời điểm thử thách, chính Chúa lôi tôi đi và làm cho tôi lớn lên. Tôi phó thác nơi Chúa và hoàn toàn thuộc về Chúa.

Trong thời kỳ chuẩn bị thụ phong Linh Mục cũng như suốt thời gian chủng sinh, lời Đức Mẹ MARIA thưa: **"Này con là nữ tỳ của Chúa"** (Luca 1,38) luôn đuổi theo tôi. Tôi muốn bắt chước gương thánh của Đức Mẹ. Tôi muốn sống theo sự vâng lời, can đảm, khiêm tốn và tin tưởng của Đức Mẹ. Rồi với tư cách tôi tớ Chúa, tôi xin Chúa ban ơn để không làm theo ý riêng và tự do của tôi mà là thực thi ý chỉ quan phòng.

Tôi biết rõ mình nhỏ bé và đầy khuyết điểm. Nhưng với tư cách người của Chúa, tôi sống trong tình yêu dồi dào của Chúa và của loài người. Vì thế tôi sẽ sống để xứng đáng với tình yêu này và tôi sẽ cầu nguyện cũng như sẽ luôn luôn phục vụ như người tôi tớ. Tôi sẽ cố gắng trở thành Linh Mục mà nhiều người cầu mong.

Tôi tin rằng anh chị em cầu nguyện để tôi trở thành một tôi tớ trung tín. Tôi mạn phép xin anh chị em cầu cho tôi hai điều. Thứ nhất, cho tôi được làm Linh Mục cho đến hơi thở cuối cùng của cuộc đời tôi. Thứ hai, cho tôi được làm một Linh Mục tốt lành, nhân ái. Xin chân thành cảm ơn anh chị em.

(Chứng từ ơn gọi Linh Mục của Cha Gioan Bằng, Nam Hàn).

... "Chúa CHA yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến anh em như vậy. Anh em hãy ở lại trong Tình Yêu của Thầy.

Nếu anh em giữ các điều răn của Thầy, anh em sẽ ở lại trong Tình Yêu của Thầy, như Thầy đã giữ các điều răn của Cha Thầy và ở lại trong Tình Yêu của Người. Các điều ấy, Thầy đã nói với anh em để anh em được hưởng niềm vui của Thầy, và niềm vui của anh em được nên trọn vẹn. Đây là điều răn của Thầy: Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có tình yêu nào cao cả hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em thực hiện những điều Thầy truyền dạy. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết việc chủ làm. Nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe được nơi CHA Thầy, Thầy đã nói cho anh em biết" (Gioan 15,9-15).

("Le Dimanche", Bimensuel de l'Église Catholique de la Somme, 17 Mai 2013, No 5146, 143e Année de diffusion, trang 14-15)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt